

en stor Kreds af Børnehjemmets Venner for i en mere højtidelig Stund med Sange og Taler at tage det nye Hjem i Øjesyn. Det var en Fornøjelse at se alle de Venner af Børnehjemssagen, der med temmelig betydelige Ofre holder Sagen oppe ved Forplejning og Opdragelse af de mange Drengene, men intet kan maale sig med det smukke Syn af de 7 søde smaa Drengene, der skulde danne Spiren til den nye Afdeling. Det var vel en Tilfældighed, at de smaa 5--6 Aars Drengene, næsten alle lige store, var smaa Skønheder. De saa sunde og lykkelige ud, som de sad paa deres smaa Bænke under Festen, stirrende paa de mange Lys, Blomster og Flag og lyttende til Sagen og Talerne, som de intet Begreb havde om.

De anede ikke, at hele Festen holdtes for deres Skyld, for at de ikke skulde løbe sultende og hjemløse om i Verden, men at denne Fest havde til Formaal, at nu skulde de oplæres, plejes og fredes om, saa deres naturlige Evner og Kræfter kunde udvikles og værdsættes i Samfundet.

Ved Børnehjemssagen, der nu breder sig over hele Landet, har mange Kvinder faaet en stor Gerning efter deres Sind, og „Kana“ har sikkert ved Valget af sine Plejemødre været særlig heldigt. Formanden i Bestyrelsen er Grosserer Møller-Andersen, Vingaardsstræde 23 K, hvor Bidrag til Børnehjemmet „Kana“ modtages.

Kvindevalgretsforeningen,

hvis Formaal er at arbejde for Kvinders kommunale og politiske Stemmeret, er selvfølgelig i fuld Aktivitet, nu da der i Øjeblikket er nogen Udsigt til i det mindste at faa de skatteyndende ugifte Kvinder og Enker ind som Kommunevælgere her i København.

Den har i Sinde at afholde flere offentlige Møder rundt om i Byen og begyndte i Mandags Aften med et Møde for sine Medlemmer for at paalægge disse energisk at arbejde for at vinde den offentlige Mening for Sagen og saaledes styrke de Kvindesags-

venner i Rigsdagen, der forhaabentlig vil tale for Sagen.

Fru Louise Nørlund indledede Diskussionen og gennemgik i sit Foredrag med Grundighed alle de Punkter, som gjorde det nødvendigt, at Kvinderne blev Deltagere i kommunale Sager.

Fru Astrid Christensen fandt Forslaget om kun ugifte Kvinder saa tarveligt, at hun mente, det var saare lidt betydningsfuldt, om Loven virkelig gik igennem. Ganske faa Kvinder vilde nemlig blive Vælgere, da de fleste næringsdrivende Kvinder stod i Skat under det af Forslagsstillerne fastsatte Beløb.

Hr. Overretssagfører E. Schjøtz hævdede med Varme det værdifulde ved et saadant Principskifte, som det i Virkeligheden var, at Kvinderne blev kommunale Vælgere, men advarede Kvinderne imod at rive ned paa Mændene, de skulde hellere vinde deres Sympathi for Sagen, da det faktisk var dem, der skulde skaffe Kvinderne Retten.

Hr. Overretssagfører E. Staal, der altid viser sig som en ivrig Forsvarer for Kvindernes Ret, tog for Resten ikke lempeligere paa Kvinderne end Fru Nørlund havde taget paa Mændene i sit Foredrag. Han beskyldte dem for Mangel paa Energi, for Sløvhed og andre Lyder, mente, at Mændene med Glæde gav dem deres borgerlige Rettigheder, naar de blot selv viste, at de satte Pris derpaa o. s. v.

Der indsamledes Penge til at afholde et nyt Møde.

Sagen lader til at vinde stor Stemning i København, og mange Kvinder er interesserede for Sagen. Som tidligere meddelt, har allerede Kvindelig Fremskridtsforening afholdt Møde herom med talrige kvindelige Talere. — Men hvor bliver Dansk Kvinde-samfund dog af? fra først af bragte dette jo dog Sagen frem ved Adresser og offentlig Forhandling for flere Aar siden.

Københavns Højskole

indviedes Søndag den 1ste November med Professor Høffding som første Taler, en Sang

af Alfred Ipsen og en Forsamlingssal stuvende fuld af Mennesker Forstanderen, Morten Pontoppidan, lignede denne Aabningsstund ved et Skib, der løber af Stabelen. — Bestyrelsen kaldte han Rhederiet, der med sin Formand, Hr. Jakob Marstrand, havde lagt et stort Arbejde ind for at faa denne lille Brig tømret sammen, som M. P. nu ansaa sig selv som den Kaptajn, der skulde føre Skibet i Københavnerne sejlbare Vande. Ved en saadan Lejlighed hørte der altid en Præst til, som Taler, og Deltagerne havde nu hørt denne Oplysningens Præst, Professor Høffding, med hvem M. P. var fuldstændig enig. Som Professor Høffding havde talt om Oplysningen, der mere og mere maa trænge ned i det brede Lag af Befolkningen, talte M. Pontoppidan om, hvad Virkning Oplysningen maatte have, om den var ægte. Den maa ikke forøge Pessimismen og Grublerens Tal, men den maa gøre Sindet lyst og muntert, saa Hjertet slaar rolige Slag. — Der er Klang og Farve i Pontoppidans Foredrag, om han end gaar nogle underlige Omveje for at faa sagt, hvad han vil; men en Ting er der ved hans Tale, som lover Fremgang for Skolen og det er — *at han aldrig vil kede sine Elever.*

Af faste Elever, der deltager i den samlede Undervisning er der 20, men da ethvert af Fagene, baade om Dagen og om Aftenen, tillige er lagt enkeltvis og som afsluttende Kursus, vil Skolen rimeligvis blive besøgt af et stort Antal Deltagere.

Meddelelser.

Glem ikke Stiftelsesfesten i *Kvindelig Fremskridtsforening*. Venner og Bekendte kan medtages, se omstaaende Bekendtgørelse.

Vi maa atter gentage, at „Hvad vi vil“ ikke kan optage anonyme Artikler. Den ærede Indsender af „Svar til Fru Rosalie“ bedes om fuldstændig Navn og Adresse eller om en personlig Samtale.

Redaktionen.

2)

En Moder.

Af *Fru Rosalie*.

Den dybe Stilhed havde noget højtideligt ved sig, der gav hende en Følelse, som om de to, Mand og Hustru, var ganske ene i Verden, kun henviste til hinanden, og dreven af en uimodstaaelig Trang til Støtte af en stærkere lagde hun sin Haand i sin Mands, og han tog hende ind til sig og lovede

Ak Gud ja, det var den Gang, og han havde holdt af hende, gjorde det vel endnu, men — Barnet var ikke kommet. Kort efter deres Bryllup havde hun haft et Haab, men saa en Dag var det bristet, og da hun bedrøvet fortalte Gustav om sin Skuffelse, var han næsten bleven glad derfor. Den Dag var det første Gang, hun havde begyndt at føle sig fremmed for ham. Kunde han være god, han som tydelig nok ikke

holdt af Børn! Da han saa hendes Sorg, havde han rigtignok sagt, at det var for hendes egen Skyld, at han ikke ønskede Børn, fordi han vilde beholde sin lille Hustru frisk og sund og ikke udsætte hende for Farerne ved en Barselseng. Men der var jo saa mange, der fødte og kom godt fra det, saa det var jo bare noget Snak. Nej, hun vidste nok, hvorfor han ikke ønskede Børn. Han var simpelt hen skinsyg paa det Barn, der kunde komme, bange for, at hun for en Del skulde lukke ham ude, naar hun fik andet end ham at sørge for. Hun havde mærket det ofte, denne underlige, dumpe, udtalte Skinsyge mod alt, hvad hun holdt af.

Han kaldte det hendes fikse Idé, dette med Barnet, og han havde næsten Ret, eller i alt Fald kunde det nemt blive dertil; hun maatte have det, maatte, hun kunde ikke leve foruden det.

Hun gik hen til Vinduet og saa ud. Hvor de dog boede smukt her paa Dosseringen! Maanen var kommen frem og kastede sit hvide, hemmelighedsfulde, spøgelsesagtige Skær ind i Stuen. Hun lukkede Vinduet

op og lændede sig ud. Et Rønnebærtræ, tæt besat med smaa runde Bær, hvis skinnende, røde Farve stod skarpt frem i det flatterende Lys, naaede lige op til hende, og dets kølige Blade viftede om hendes Ansigt. Træerne rundt omkring i de smaa Haver havde alle Efteraarets vidunderlige Farver, violet matgult, okkerfarvet, brunt, grønt, vissent og friskt, mellem hinanden, ret som en dejlig Symfoni af Farver; og over det hele kastede Maanen et feagtigt Skær af Sølv. Henne i Hjørnet af deres egen Have var der et Lysthus bevokset med vild Vin, hvis røde Blade hang ned over Indgangen i tætte Lag, der fortonede sig i mørkere og mørkere, dybe Farver helt ned mod Jorden, som et Tæppe af Fløjl. Søen, hvor Maanen spejlede sig og kastede en lang Stribe af skinnende Sølvskæl, glitrende og glimrende i Tusinde, brudte, springende, sagte glidende Bølger, passede udmærket ind i den fredelige Stilhed herude, en Stilhed, der altid betog den unge Kvinde ved Vinduet med en sælsom Magt, der tvang hende i Ro. Hun aandede dybt, som vilde hun indsuge saa meget som muligt af den friske, rene, velgørende Luft,